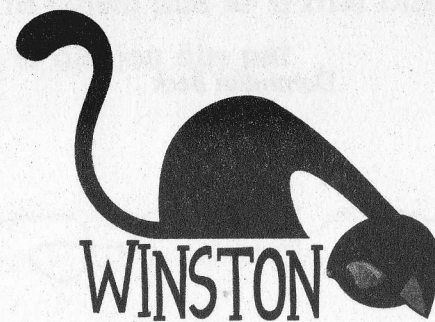

Frauke Scheunemann

Un motan în misiune secretă

Traducere din limba germană
de Adela Motoc

Domnului Beck

Redactare: Radu Lilea
Corectură: Ruxandra Câmpeanu
Tehnoredactare: Cristian Radu
DTP: Anca Vrănescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Scheunemann, Frauke

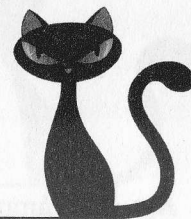
Winston : un motan în misiune secretă / Frauke Scheunemann ;
trad.: Adela Motoc. - București : Booklet, 2016
ISBN 978-606-590-370-8
I. Motoc, Adela (trad.)
821.112.2-31=135.1

Titlul original al ediției germane: Winston – Ein Kater in geheimer Mission
Frauke Scheunemann
© 2013 Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Foto: © iStockphoto.com

© Editura Booklet, 2016, pentru prezenta ediție

Prolog -

sau de ce în unele zile ar fi mai bine
să nici nu te dai jos din pat

— Hai, ce mai stai?

Leonie mă privește zâmbind. Numai că nu e un zâmbet de încurajare, atâta lucru pricep și eu. Mai degrabă pare cam... batjocoritor. Mă rog, aduce mai mult a rânjel.

— Nu cumva n-ai curaj?

Îmi simt gâtul uscat și-mi vine să înghit în sec.

— Sigur că am curaj. Adică mă gândesc că aș avea curaj, dar...

— Ce dar?

Acum nu doar Leonie rânjește, ci și Emilia, Ruth și Helene par să se distreze pe cînste.

— Păi vreau să spun că ar fi de-a dreptul o nebunie să dau târcoale printr-un magazin care e supravegheat de vreo patru camere de luat vederi și să șterpelesc de-acolo un tricou. Problemele cu legea ar fi de neevitat.

Leonie face ochii mari de uimire și repetă:

— Problemele cu legea ar fi de neevitat? Ce aiureli tot îndrugi?

Se întoarce pe călcâie și, pur și simplu, nu-mi mai dă niciun pic de atenție. Celelalte trei se iau după ea.

La naiba! Așa nu merge. De fapt, eu nu știu prea multe despre

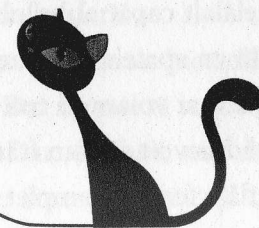
ce înseamnă într-adevăr să fii om, cu atât mai puțin fată. Credeam că e mult mai simplu.

Așa se întâmplă întotdeauna, ești mai deștept după ce totul s-a încheiat; dar dacă cineva mi-ar fi spus mai înainte ce pline de toane sunt noile mele colege de școală, în vecii vecilor nu mi-aș fi dorit să fac schimb cu Kira. Aș fi preferat să fi rămas superbul, inteligentul și poate puțin cam prea răsfățatul motan de companie care am fost până la furtuna aia blestemată. Aș mai sta și acum întins pe canapeaua mea confortabilă din Hochallee, iar colegul meu de apartament, profesorul Werner Hagedorn, mi-ar citi ceva despre fizica cuantică. Sau despre pisica lui Schrödinger¹ și cum se poate câștiga Premiul Nobel cu ajutorul ei. Pentru așa o ispravă pleci în călătorie la Stockholm, primești o grămadă de bani și faci cunoștință cu regele Suediei. Iar asta, iarăși, este o dovadă că noi, pisicile, suntem niște animale domestice foarte importante. Dar ce zic eu? Cele mai importante dintre toate câte există pe lume! Și, în loc să stau tolănit pe canapeaua mea, eu sunt aici și – sfântă sardină în ulei! – uite și tu ce megaincurcătură! Iar acum trebuie să vă prezint totul așa cum s-a întâmplat, ca să mă puteți urmări. S-o luăm, deci, de la început, de la primul capitol al incredibilei mele povești...

¹ Erwin Schrödinger (1887–1961), fizician austriac, laureat al Premiului Nobel; a imaginat un experiment în care este prezentă o pisică, pentru a evidenția chestiuni ce țin de mecanica cuantică (n. tr.).

Se deschide o conservă,
iar asta nu e singura
surpriză urâtă

La naiba, ce mai e și asta? Miroase ciudat și arată încă și mai ciudat... Dar e în castronul meu! Prin urmare, presupun că trebuie s-o mănânc. Ah, pe sfânta mea tăviță cu nisip! Trebuie să fie o neînțelegere la mijloc. Și încă una mare. O să lămuresc eu totul imediat! Asta pentru că eu, distinsul motan de companie Winston Churchill, nu voi mânca în niciun caz ceva ce nu gâdilă nobilele mele papile gustative. Ba mai mult, ceva ce eu n-am comandat!

Prost dispus, ies în grabă din bucătărie s-o caut pe Olga. Ea este menajera noastră, prin urmare e, cu siguranță, răspunzătoare de dezastrul din castronul meu. De regulă, Olga ne gătește mie și profesorului în mod absolut fenomenal, dar astăzi e clar că a dat-o în bară.

O să protestez. Asta, dacă o găsesc pe Olga, fiindcă, momentan, nici urmă de ea. Nu e nici în camera de zi, nici în sufragerie și nici în birou: asta nu se poate! Ciudat. Mă postez în mijlocul lungului nostru hol și privesc când într-o parte, când în cealaltă. În casă e liniște deplină. Dacă ea ar fi pe undeva, ar trebui totuși s-o aud. În calitatea mea de motan, am auzul foarte fin.

Ah! Din dormitor răzbate un foșnet. Mă reped imediat spre celălalt capăt al holului și mă strecor prin ușa întredeschisă. Olga stă cu spatele la mine, în fața dulapului de haine, și sortează rufe. Tocmai voiam să mă arunc cu tot elanul la picioarele ei, când mă văd nevoit să pun frână: astea nu-s picioarele Olgăi! În fața mea se află o femeie complet necunoscută. *Miau!* Cine e individa?

Femeia străină se întoarce spre mine și mă privește uluită. Este, în mod evident, la fel de surprinsă ca mine. Se apleacă și vrea să mă mângâie pe cap. Mă repliez. Din principiu, eu nu mă alint pe lângă străini.

— Hei, dar tu cine ești? se interesează ea.

Vocea ei are același timbru ca a Olgăi. Uimitor! Și chiar seamănă cu ea: siluetă suplă, păr blond, lung, strâns în coadă. E, poate, ceva mai tânără, dar nu sunt așa de sigur de treaba asta. Nu prea mă pricep să apreciez vârsta oamenilor. Când au încetat să mai fie copii și au ajuns la dimensiunile definitive, mi se pare că toți arată cam la fel.

Fac încă un pas către ea și o măsoar din priviri. Îmi zâmbește cu prietenie, ca și cum ar aștepta un răspuns de la mine. Mda, cine sunt eu? Dacă aș putea vorbi, firește că m-aș prezenta doamnei după toate regulile politetii. Și i-aș povesti că mă numesc Winston Churchill, dar că toată lumea îmi spune simplu Winston. Că locuiesc de ceva vreme la profesorul Werner Hagedorn, pe aristocratica stradă Hochallee 106a din Hamburg. Că cel mai mult îmi place să stau pe confortabila canapea din camera de zi sau pe covorul pufos din fața șemineului. Că mâncarea mea preferată este ficatul de pasăre proaspăt gătit, cu puțin pătrunjel. Și că sunt un veritabil motan de casă, iar asta înseamnă că nu ies niciodată pe-afară. Când

mă uit pe geam la pisicile alea ciufulite din curte, mă trec toți fiorii gândindu-mă cât de neprietenoasă pare lumea de afară.

Dacă aș putea vorbi, poate că i-aș povesti străinei toate lucrurile astea despre mine. Sau măcar o parte din ele. Dar nu pot să vorbesc și, de aceea, pur și simplu nu spun nimic. Dar, de fapt, nici nu contează; altă întrebare mă macină pe mine: cine e femeia? Și ce caută ea aici?

Mă postez în fața ei, scot un mieunat și-mi agit coada într-o parte și-n alta. Ea întinde din nou mâna și mă scarpină ușor după urechi. Nu mă împotrivesc, ba chiar încerc o senzație plăcută. Totuși, mă întreb: voi, oamenii, chiar nu puteți să vă prezentați ca lumea? Nu mângâi, așa, o pisică pe care n-o știi, căreia încă nu i-ai fost prezentat. Cei mai mulți oameni habar n-au, pur și simplu, să se poarte.

Ușa dormitorului se deschide și intră Olga. Fug spre ea și o salut furtunos, frecându-mi capul de picioarele ei și mieunând cu nădejde.

— Bună, Winston, mă salută Olga zâmbind, ți-a fost dor de mine? Am fost doar puțin pe afară. Văd că ai și făcut cunoștință cu Ana.

— Desigur, ne împrieteneam, răspunde străina, care în mod evident se numește Ana. Nu-i așa? Ei, știam eu!

— Ah, foarte bine! zâmbește Olga. Știi, Winston, eu chiar speram că te vei împrieteni cu Ana. Doar e sora mea.

La naiba! Sora Olgăi! Așa se explică asemănarea. Dacă n-aș avea atâta păr pe față, s-ar vedea că mă holbez surprins. Dar așa, nu-mi rămâne decât să miaun stins.

— Winston este pisica profesorului Hagedorn, îi explică Olga surorii ei. Prin urmare, trebuie să ai grijă nu numai de domnul profesor, ci și de motanul lui.

Ana aprobă din cap:

— Profesorul deja mi-a explicat. I-am dat imediat să mănânce lui Winston. oameni și cărți

Aha! Ea era! Pufnesc zgomotos, dar Ana și Olga nu observă, ci continuă să stea de vorbă vesele:

— I-ai și dat ceva de mâncare? Ce?

— Păi am cumpărat mâncare pentru pisici. Tocmai luasem niște detergent. Aveau în ofertă un carton întreg de conserve pentru pisici. L-am pus imediat în coș.

— Conserve? Pentru Winston?

Olga începe să râdă.

Mă rog, ce-o fi de râs aici? Și ce înseamnă mai exact „conserve pentru pisici“?

— Da, bineînțeles. De ce nu? Am citit ce conțin și mi s-au părut foarte apetisante. Carne de curcan cu orez.

Olga nu se oprește din râs; eu sunt buimăcit. Ce am văzut eu în castronul meu numai carne de curcan cu orez nu era. Părea mai degrabă pământ umed de flori, ca acela pe care-l aduce Olga în balcon primăvara, când mută afară plantele de apartament.

— Nu cred ca Winston al nostru să mănânce conserve. E prea răsfățat. Eu pregătesc întotdeauna ceva proaspăt. Pentru motan și pentru profesor. Ține minte asta!

Întâi de toate: Olga are dreptate. Apoi: de ce să rețină Ana așa ceva? Nu înțeleg. Esențial e însă faptul că Olga știe ce ne place nouă, lui Werner și mie.

— Bine, notez imediat. Să sperăm că n-o să greșesc nimic când nu vei mai fi aici, oftează Ana.

— Nu-ți face griji, o să te descurci. Săptămâna viitoare pot să-ți mai arăt câte ceva. Și apoi, poți să mă suni oricând, dacă ai întrebări.

Ia stai așa! Ce înseamnă asta: „când nu vei mai fi aici“? Cred că n-am auzit bine! Olga aparține casei noastre din Hochallee 106a la fel de mult ca Werner, ca scândura mea de ascuțit ghearele, înaltă de doi metri, învelită în catifea, și ca biblioteca noastră cu multe cărți. Și, bineînțeles, ca mine. Și apoi, nu se poate Hochallee 106a fără Olga. Nici nu mai iau în calcul partea cu carnea de curcan cu orez.

Dar, într-adevăr, Ana asta scoate din buzunarul pantalonilor un carnetel și un creion și începe să mângăiească ceva. De aici ar trebui să trag concluzia că Olga chiar are de gând să ne părăsească? Mă încercă o senzație extrem de neplăcută, o apăsare vagă, dar persistentă, în burta mea de motan. Bine măcar că e încă goală; altminteri, probabil că senzația asta ar fi devenit chiar dureroasă. „Când nu vei mai fi aici“ – ei bine, cu cât mă gândesc mai mult la această propoziție, cu atât mai tare îmi bate inima. Nu-mi place deloc când în viața mea se schimbă ceva la care țin. Ba aș spune chiar că urăsc asta!

Clic, clic – se aude cum se învârte o cheie în broasca ușii de la intrare. Werner! El va pune capăt pe loc nebuniei ăsteia! Locuiesc de atâta vreme cu profesorul meu, încât el mă înțelege fără să fie nevoie de cuvinte. Așadar, mă precipit spre ușa de la intrare și nici nu intră bine Werner în hol, că și încep să miaun sfâșietor și să mă tăvălesc pe podea în fața lui.

— Winston, băiatule, ce e cu tine?

Werner își scoate jacheta de catifea și se apleacă spre mine:

— Te doare burta?

Mă mângâie afectuos pe burtică. Apoi se ridică din nou.

— Olga? M-am întors! Cred că Winston nu se simte prea bine.

Profesorul meu! Ce mai, om de calitate, nu glumă! A văzut numaidecât că am o problemă.

— Un moment! se aude din cealaltă parte a casei. Vin imediat!

Hotărâsc să mai exploatez puțin momentul de compasiune înainte ca Olga să-și facă apariția aici și să spună că prea mă prefac. Așadar, miaun și mai jalnic și, în cele din urmă, rămân lungit pe spate, cu toate cele patru labe întinse. Dacă nici asta nu e imaginea suferinței, atunci...

— Vai, ce e cu motanul?

— Mda, parcă nu-i e prea bine. I-ați dat azi să mănânce?

Olga dă din cap aprobator.

— L-a hrănit Ana. Ce-i drept, cu mâncare pentru pisici. Încă nu m-am uitat dacă Winston s-a atins de castronel. Poate că pur și simplu îi e foame, pentru că nu i-o fi plăcut mâncarea.

— Mâncare pentru pisici? clatină din cap Werner. Așa nu merge, ca tu să gătești pentru Dieter al tău, iar noi aici să trebuiască să ne mulțumim cu fast-food.

„Fast-food“? Nu înțeleg. Dar nici nu contează, e clar vorba despre ceva fără gust. Aluzia la Dieter este însă interesantă... Am senzația că tipul ăsta o să-mi facă probleme. În ultima vreme, numele lui a apărut suspect de frecvent în discuție, însoțit de oftaturile Olgăi. Dieter este, cu siguranță, cineva important pentru ea. Ba încă așa de important, încât, pe viitor, ea ar prefera să gătească pentru el în loc s-o facă pentru Werner și pentru mine. Mai că mi se zbârlește blana!

Olga râde.

— Nicio grijă, îi voi arăta surorii mele ce vă place să mâncați. Pe Dieter, de altfel, o să-l pun mai întâi la dietă, pentru că, în ultima vreme, a cam luat în greutate.

— Nu-i de mirare. Cine-și alege de soție pe cea mai bună bucătăreasă din lume n-are cum să evite câteva kilograme în plus. Știi ceva?

Werner face o pauză de efect.

— Nu, scutură Olga din cap.

— Grozav îl invidiez pe Dieter. Aș pune, fără să stau pe gânduri, cinci kilograme pe mine, dacă, în schimb, te-aș putea păstra aici. Ba chiar zece. Faptul că ne părăsești mi se pare o adevărată catastrofă.

Poftim? Chiar e adevărat? Olga o să plece, iar Werner nu poate s-o împiedice? Asta *chiar că este o catastrofă*. Indiferent cum privești situația. Mă rostogolesc pe o parte și, fără vlagă, las capul pe podea. Simt că amețesc. De supărare sau de prea multă învârteală.

— Vezi, Olga? Winston deja pare distrus. Nici lui nu-i place treaba asta, că trebuie s-o scoatem la capăt fără dumneata.

— Ah, domnule profesor, nu-mi mai spuneți toate astea! Altminteri o să mă simt îngrozitor. Oricum, am și găsit înlocuitoarea perfectă. Ca nouă menajeră, sora mea, Ana, sigur se va ocupa cu și mai multă grijă de dumneavoastră decât am făcut-o eu până acum. La urma urmelor, Ana este mamă. Are multă experiență în îngrijirea altora.

Ei, și? Asta chiar că nu pricep. Ce are a face faptul că e mamă cu îngrijitul? De propria mea mamă abia de-mi amintesc. În cazul în care a avut grijă de mine, n-a făcut-o prea mult timp – la urma urmelor, eu eram încă mic când Werner m-a luat de la un crescător de pisici. De atunci, el are grijă de mine, împreună cu Olga, iar lucrurile merg așa de bine, încât n-am de ce să mă plâng.

— Ah, sora dumitale are un copil?

Werner pare mirat.

Olga aprobă din cap:

— O fată de doisprezece ani. E tare dulce. E foarte bună la școală, mai ales la limbile străine. Când sora mea a venit cu Kira, acum patru ani, în Germania, fata nu știa nemțește nicio boabă, iar acum,

dacă o auziți, nici n-ați crede că nu s-a născut aici.

Heil!? Cum să crezi ceva numai din auzite? Nu înțeleg. Poți să afli unde s-a născut un om când îl auzi vorbind? Pe-asta n-am știut-o.

Olga zâmbește.

— Kira sigur o să se bucure să o însoțească pe mama ei aici; se va juca și cu Winston. Atunci nici motanul nu se va mai plictisi.

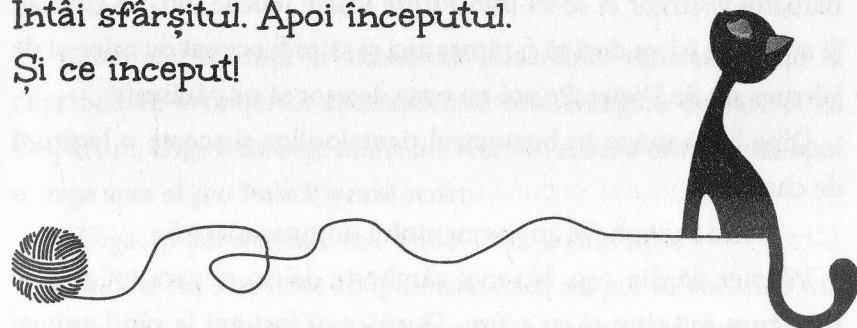
Alo! Dar nu mă plictisesc deloc. De unde i-a venit Olgăi o idee așa de bizară? Îmi place viața mea exact așa cum este acum. Nu vreau nicio schimbare. Și tocmai de-aia n-aș vrea să vină în vizită niciun copil să se joace cu mine. Dimpotrivă: *urăsc* copiii! Sunt zgomotoși și prost-crescuți și, până acum, toți cei pe care i-am întâlnit au ajuns să mă enerveze la un moment dat. De pildă, m-au tras de mustățile mele lungi. Sau chiar au încercat să mi le taie.

Fratele lui Werner are trei mucoși incredibil de prost-crescuți: două fete gemene și un băiat ceva mai mare. Țștia trei mă chinuie de fiecare dată când vin în vizită în Hochallee. De Crăciun, de Paște, la toate sărbătorile petrecute în familie, copiilor le vin cele mai smintite idei. De exemplu, de Crăciun, au încercat să-mi îndese pe cap o scufie țuguiață, roșie, ca să arăt ca Moșul. Cu lipici! De neînchipuit! Bineînțeles că Werner i-a certat pe cei trei mici teroriști, dar era prea târziu: scufița se lipise atât de tare de părul meu, încât Olga nu a putut s-o scoată decât tăindu-mi din blană cu forfecuța. A fost pur și simplu groaznic!

Eu, Winston Churchill, eram complet desfigurat.

Deci, indiferent ce se va petrece aici și cine o va înlocui pe Olga când se va duce la Dieter al ei, să fie clar: orice, numai fără copii în Hochallee 106a! Sfântă sardină în ulei, *te implor*, fără copii!

Întâi sfârșitul. Apoi începutul.
Și ce început!

În caz că *există* un Dumnezeu al pisicilor, e clar că nu m-a auzit. Spun asta pentru că, bineînțeles, problema mea *cu copiii* nu s-a rezolvat. Și nici treaba cu plecarea Olgăi. Ce lovitură năprasnică pentru un motan atât de devotat ca mine!

Astfel, câteva zile mai târziu, Olga stă cu bagajele la ușă, în vreme ce Dieter tropăie nerăbdător pe lângă ea, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul. Îl măsoară suspicios din priviri.

Lungile seri petrecute în fața televizorului împreună cu Werner m-au învățat că oamenilor le place grozav să-și caute perechea. Așa, de pildă, un bărbat se îndrăgostește de o femeie și fac o pereche și rămân să trăiască împreună. Asta, cel puțin, îmi doresc cei mai mulți dintre oameni. Multe din filmele pe care le-am văzut împreună cu Werner tratează problemele care apar atunci când iubirea o dă în bară. Atunci lucrurile se cam complică, drept care eu m-am tot gândit că oamenii n-ar mai fi atât de stresați dacă povestea asta cu iubirea n-ar exista deloc. Werner, de pildă, n-are nicio bătaie de cap cu așa ceva. Asta numai și numai datorită faptului că el nu locuiește în Hochallee cu o femeie, ci cu mine. Pur și simplu, un bărbat o duce mai bine cu un pisoi decât cu o femeie. Probabil că și Olga o să-și dea seama de treaba asta, când va da toată ziua nas în nas cu Dieter.